

Прапор

Тетяна Булат

Внесли наш прапор. Прапор у крові...
В знемозі мати осідати стала.
— Мій син! - майнуло зразу в голові...
Перевернувся світ і мати впала.

Ось він маленький босоніж біжить
По полю ранньому й росу збиває.
Не може вгамуватись ні на мить,
Усе спішить і не відпочиває.

А випускний... А перший вальс шкільний?!
Махнули сонцю, що сіда за обрій.
Матуся знала - він завжди такий,
Але порядний й дуже-дуже добрий.

Як батько Янголом на небі став,
То син узяв на себе всі турботи —
Удома господарство підіймав,
Виконував всю батьківську роботу.

Згадала мати, як він закохавсь...
Почав вірші писати - тричі диво!
Татусь над ним не раз, бува, сміявся,
Та все ж вірші його були красиві.

— Мій син! - майнуло зразу в голові.
Прийшла до тями. Прапор перед нею,
Розірваний снарядом, у крові,
Блакитно-жовтий колір... із землею.

Солдати відійшли собі у бік,
Всміхаються, ховаючи тривогу.
За ними вийшов сивий чоловік
І поклонився матері у ноги.

— Простіть, матусю, в тім, що налякав,
Чекав на зустріч з Вами безупинно.

*Я рідну землю чесно захищав,
Щоб ворог не потрапив в Україну!*

*Мое волосся вкрила сивина,
Та я нічого не привіз додому,
Лиш стяг жовто-блакитний з полотна,
ВІН - НАШ, і ми не віддамо нікому!*

*На ньому українських хлопців кров,
Тих, хто не став й не стане на коліна!
За Батьківщину, Волю, за Любов,
За Віру скажем - СЛАВА УКРАЇНІ!*